

POWIAĆ (2) *vb pf*

3 sg fut powieje (2).

Sł stp, Cn brak, Linde XVII w. s.v. powionąć.

1. *Zawiać, wionąć; przen (1) :*

Fraza: »[skąd] wiatr [na kogo] powieje« (1): W Tobiem Pánie położył íwe wíszytkie nádźieie/ Skąd íákowyżkolwiek wíatr ná mię powieie. CzahTr C2v.

2. *Zasypać wskutek działania wiatru [co] (1) : bo ten píałek [z wykopanych dołów]/ gdy go w doły nie wíypie/ gdy wíatr wítanie pole powieie. GostGosp 70.*

Formacje współrdzenne cf WIAĆ.

KW